

РЕШЕНИЕ

№ 14402

гр. София, 26.04.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 37 състав, в
публично заседание на 01.04.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Адриан Янев

при участието на секретаря Йоана Владимирова, като разгледа дело номер **1796** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 107 от Закона за гражданската регистрация (ЗГР).

Образувано е по жалба на А. Д. Б. – П. срещу отказ за издаване на удостоверение за наследници на Г. В. Х., обективиран в писмо № РКС25-УГ01-875-1/28.01.2025 г. на кмета на район „К. село“ – Столична община.

Посочва се, че е поискано издаване на удостоверение за наследници на Г. В. Х., в което да не бъде посочено лицето Б. В. Б.. Твърди за издаден съдебен акт, според който не съществуват данни за раждане и смърт на Б. В. Б.. Органът извършил проверки за това лице, но не е открил данни за съществуването му. Счита, че ако органът не може да индивидуализира определено лице, то същото не следва да се включва в удостоверението за наследници.

Ответната страна – кметът на район „К. село“ – Столична община, чрез процесуалния си представител, изразява становище за неоснователност на жалбата. От една страна поддържа доводи за недопустимост на жалбата, обосновани с разбирането, че писмото няма характер на отказ, а от друга страна се поддържа доводи за неоснователност, тъй като следва да се изчака процедура за заличаване на лицето в друга общинска администрация.

Съдът, след като обсъди релеванните с жалбата основания, прецени становищата на страните и събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

Налично е издадено удостоверение за наследници изх. № РКС24-УГ0-3921/17.04.2024 г. на Г. В. Х., починал на 29.02.2016 г., като в него за наследници са посочени някои от следните лица (не се изброяват всички, а само релевантните): т.1.1. М. В. Х. (починала); т. 1.1.1.1. жалбоподателката А. Д. Б. – П. и т. 1.1.5. Б. В. Б. (починал), като за последния не е отразено ЕГН и дата на неговата

смърт.

Постановено е влязло в сила определение № 50385/11.12.2024 г. по гр. д. № 6492/2024 г. по описа на СРС, с което е прекратено производството като недопустимо, образувано по молба да се установи, че Б. В. Б. е починал през 1918 г. в съдебния акт е посочено, че е извършена справка в Столична община и Държавен архив, според която не са установени данни за раждане и съществуване на това лице. Единствено с писмо на Столична община са посочени данни за такова лице в анкетни карти от 1977 г., съставени по време на преброяване на населението.

Налично е писмо от Държавна агенция „Архиви“, в което се посочва, че няма запис на името на Б. В. Б., роден през 1987 г. в азбучника за раждане 1897 – 1899 г. от регистрите по гражданско състояние за периода от 1893 – 1912 г.

Налично е писмо от 02.07.2024 г. на секретаря на район „С.“ - Столична община, в което се посочва, че в регистрите по гражданско състояние на район „С.“, съхранявани от 1913 г. до настоящия момент, не е откри акт за раждане на Б. В. Б..

Налице е издадено на 02.07.2024 г. удостоверение за липсата на съставен акт за гражданско състояние, отнасящо се за Б. В. Б., в което е посочена липсата за съставен акт за смърт и не е отразена дата на раждане.

Приложен е личен регистрационен картон на М. В. Х., [дата на раждане] и починала на 22.08.1984 г. В същия е отразено наличието на брат, за което е посочено само едно име – Б. (останалите братя също са посочени с малки имена).

Налично писмо изх. РКС25-УГ01-10911-1/18.10.2024 г. на кмета на район „К. село“ – Столична община, което е изпратено до представителя на жалбоподателката и се отнася за предходно подадено искане за издаване на удостоверение за наследници от 17.10.2024 г. на Г. В. Х., в което да не се отразява за наследник Б. В. Б.. Отражено е, че в регистрите на населението, регистрите по гражданско състояние и старите регистри от 1935 г. и 1947г. не се открива лицето Б. В. Б.. Също така в регистрите не е отразено това лице да е в родствена връзка с М. В. Х. или нейния брат С. В. Б.. Единствени данни били налични от попълнена през 1977 г. анкета за М. В. Х., в която е посочено, че лицето неин брат.

Производството пред органа е образувано с подадено от А. Д. Б. – П., чрез пълномощника К. П., искане за издаване на удостоверение за наследници рег. № РКС25-УГ01-875/23.01.2025 г. на Г. В. Х..

Към искането е приложена молба от жалбоподателката, с която е направено искане в удостоверението за наследници на Г. В. Х. да не бъде вписван като наследник Б. В. Б., тъй като липсват официални документи за съществуването на такова лице. Представено е още горепосочените определение на СРС, писмото от Държавна агенция „Архиви“ и писмото на секретаря на район „С.“ - Столична община.

До представителя на жалбоподателката е последвало изпращане на писмо № РКС25-УГ01-875-1/28.01.2025 г. на кмета на район „К. село“ – Столична община, в което е посочено, че вписаните данни за съществуването на Б. В. Б. в ЛРК на М. В. Х. следва да бъдат актуализирани от длъжностните лица по гражданско състояние на район „С.“, Столична община, след което ще се пристъпи към издаване на исканото удостоверение за наследници на Г. В. Х. с посоченото съдържание.

В писмото е отразено, че Б. В. Б. фигурира като брат на М. В. Х. е нейния личен регистрационен картон, съхраняван в район „С.“, Столична община, при което длъжностни лица от район „К. село“, Столична община не могат да премахнат лице, вписано в регистъра на населението. Отражено е, че са извършени множество справки в регистрите по гражданско състояние, от които не се установява родствена връзка на това лице с М. В. Х. или с някой нейните братя. Органът

допълнително се е позовал на представени документи към искането и предходното изпратено писмо.

При така установените факти, съдът достига до следните правни изводи:

Жалба е процесуално допустима. Същата е подадена законоустановения срок по [чл. 149, ал. 1](#) от [АПК](#), вр. с [чл. 107](#) ЗГР. Жалбата е подадена срещу акт, подлежащ на съдебен контрол на основание чл. 107 ЗГР, тъй като се отказва предоставянето на данни от регистрите на населението под формата на удостоверение. Същата е подадена от лице, което е адресат на неблагоприятен за него акт, доколкото не е издаден исканият документ.

Не се споделят доводите за липсата на поставен отказ, тъй като не е удовлетворено искането за издаване на документ, а и същото е поставено в зависимост от евентуално бъдещо действие на друг орган без да са налице данни за информиране на другия орган.

Съгласно разпоредбата на чл. 168 АПК, съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, като проверява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби при издаването му и съобразен ли е с целта, която преследва закона.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Съгласно чл. 2, ал. 1 от Наредба № РД-02-20-6 от 24.04.2012 г. удостоверения въз основа на регистъра на населението се издават от кмета на общината, на района или на кметството или от определени от тях длъжностни лица от общинската администрация. Обжалваният отказ е постановен от компетентен орган, тъй като оспорваният отказ е издаден от кмета на район „К. село“ при Столична община.

Актът е надлежно мотивиран от фактическа и правна страна, като отговаря по форма на общите правила по [чл. 59, ал. 2 АПК](#). Налице са ясни и конкретни мотиви, позволяващи да се разбере какви са причините за отказа за издаване на поисканото удостоверение.

Не се констатира съществени нарушения на процесуалните правила.

Налице е неправилно приложение на материалния закон.

В настоящия случай е направено искане за издаване на удостоверение за наследници. Съгласно чл. 24, ал. 1 ЗГР общинската администрация издава удостоверения въз основа на регистъра на населението, а според ал. 2 редът за издаване и образците на удостоверенията по [ал. 1](#) се утвърждават с наредба на министъра на регионалното развитие и благоустройството съвместно с министъра на правосъдието.

Съгласно чл. 22, ал. 2 ЗГР регистърът на населението се състои от електронните лични регистрационни картони на всички физически лица по чл. 3, ал. 2, а според чл. 25, т. 19 ЗГР електронният личен регистрационен картон съдържа следните данни: братя/сестри - ЕГН или дата на раждане, име, име на другия родител - ако е еднокръвен или едноутробен, пол, постоянен адрес, гражданство, а за починалите - номер, дата и място на съставяне на акта за смърт.

В случая в личния регистрационен картон на М. В. Х. са вписани братя, като за единия е посочено само едно име – Б. и липсва всякакви други индивидуализиращи белези (дата на раждане, дата на смърт, други имена и т.н.). В същото време в регистрите на население липсват данни за съществуването на Б. В. Б. и от регистрите за актовете за гражданско състояние липсва родствена връзка между това лице и М. В. Х.. Това означава, че не са налице пълни данни или са налице грешни данни в обсъждания личен регистрационен картон.

Съгласно чл. 11, ал. 2 от Наредба № РД-02-20-6 от 24.04.2012 г. (Наредбата) за определяне на наследниците по закон длъжностното лице прави пълна проверка в регистъра на населението, а когато е необходимо, и в регистрите на актовете за гражданско състояние. Нормата регламентира „пълна проверка“, а когато такава не е достатъчна следва да се извърши допълнителна проверка в

актовете за гражданско състояние. Това означава, че при липса на информация или при противоречива информация, органът следва да издаде документа, ако такава се установява в актовете за гражданско състояние.

В случая липсва личен регистрационен картон за Б. В. Б. и няма данни в регистрите на населението за съществуването на такова лице. Данни се черпят от чужд личен регистрационен картон (на М. В. Х.), като е записано само едно име – Б. и без никакви други индивидуализиращи белези. Тук е мястото да се посочи откъде се черпи информация за трите имена на това лице, при положение че единствените данни са едно име от чужд личен регистрационен картон.

Органът не е съобразил чл. 22, ал. 2 ЗГР, според който регистърът на населението се състои от електронните лични регистрационни картони на всички физически лица по чл. 3, ал. 2 ЗГР, а такъв картон липсва за Б. В. Б.. Именно проверката в регистъра на населението, регламентирана по чл. 11, ал. 2 от Наредбата, следва да се ограничи до личния регистрационен картон на съответното лице. За съществуването, респ. несъществуването на едно лице не следва да се правят изводи от чужд личен картон, в който е отразено име на друго лице без никакви други индивидуализиращи белези. Ако органът счита, че проверката не е достатъчна за произнасянето по искането за издаване на удостоверение за наследници, то следва да се произнесе съобразно резултатите от допълнителната проверка от регистрите на актовете за гражданско състояние. Също така следва да се съобрази § 3 от Наредбата, според който за издаване на удостоверения за лица, които нямат електронен личен регистрационен картон и такъв не следва да им бъде създаден или когато в удостоверенията е необходимо да се впишат данни за такива лица, се ползват данни от регистрите на населението, поддържани до внедряване на Единната система за гражданска регистрация и административно обслужване на населението.

Дори да се приеме тезата, че е необходимо заличаване на данни в личния регистрационен картон на М. В. Х., то органът би следвало служебно да сезира съответните длъжностни лица за необходимостта за актуализация на този картон по реда на чл. 27 ЗГР и да спре производството до произнасянето на втория орган. Административният орган не може да се позовава на неизпълнение на задължението си, произтичащо от ЗГР за попълване и поддържане на регистрите на населението с данни, подлежащи на регистрация, за да постанови отказ да се предоставят данни и да се извърши въз основа на това административна услуга на физическо лице (в този смисъл Решение № 14111 от 19.11.2018 г. по адм. д. № 8901 / 2017 на Върховния административен съд).

Горното налага извод за основателност на жалбата, поради което на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ АПК следва да се отмени отказа.

По разностите.

С оглед изхода на делото и на основание чл. 143, ал. 1 АПК направените разноски от оспорващата страна следва да се понесат от ответника, които са в размер на 10 лева за държавна такса. Допълнително се претендират разноски в размер на 850 лева за адвокатски хонорар, които не следва да се присъждат, тъй като не са доказани. В тази връзка е представен договор за правна помощ, от който е видно уговорения размер, който следва да се плати по банков път. В случая не се представят доказателства за плащането на хонорара по уговорения начин или по друг начин – в брой. В тази връзка не се представят доказателства за извършването на такива разноски, а такива се присъждат, ако са действително направени.

Предвид изложеното, съдът

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ отказ за издаване на удостоверение за наследници на Г. В. Х., обективиран в писмо № РКС25-УГ01-875-1/28.01.2025 г. на кмета на район „К. село“ – Столична община.

ИЗПРАЩА преписката на кмета на район „К. село“ – Столична община, който да се произнесе в 7 – дневен срок по заявлението за издаване на удостоверение за наследници, като се съобразят мотивите на настоящия акт.

ОСЪЖДА Столична община да заплати на А. Д. Б. – П. сумата от 10 лева, представляваща направени по делото разноски.

Решението подлежи на обжалване пред Върховен административен съд в 14-дневен срок от уведомяване на страните.

Съдия: